

ס"דׄל בׁ"נֿמר משוון תשפ"א [וֹלֹמר מַשוון תשפ"א בּ

מוקדש לע"ב הבה"ח דוד צברדלינג ז"ל ב שלמת זלמן ושושנה נעמי הי"ן

גיליון מספר	л	ניאת שבו	ľ	כניסת שבת			פרשת שבוע
125	מצפה רמון	יבנה	ירושלים	מצפה רמון	יבנה	ירושלים	
	17:21	17:20	17:18	16:19	16:22	16:05	חיי שרה

אורות הפרשה – הרב נאור מאיר גנון שליט"א.

בפרשתנו אנו נפגשים עם פטירתה של שרה אמנו. ידוע ששרה תיקנה את חטאה של חוה. חוה הביאה מוות לעולם (כמובן שאדם וחוה היו במדרגת נבואה עליונה יותר ממשה רבינו וצריך להסתכל על חטאם ממבט של תורה ולא ממבט פשוט). תחשבו על זה ששרה הייתה היהודייה הראשונה שנפטרה בעולם. בשעה שיצחק שכב על המזבח שרה ידעה זאת וביקשה מה':בבקשה תן לי למות במקום בני!. חוה רצתה לתת גם לאדם מעץ הדעת שלא רק היא תמות אך שרה רצתה למות עבור אדם אחר וכאן נמצא התיקון הגדול! אפשר להוליד ילד בצורה ביולוגית בלבד אבל אפשר גם לעשות זאת במדרגה עליונה-להעניק חיים לילד,חיים גשמיים ורוחניים ושרה הייתה הראשונה שעשתה זאת בעולם. היא בעצם הגשימה את הרצון של חוה להיות כאלוקים,לתת חיים, אבל באופן מתוקן. (ע"פ הרב שלמה קרליבך זצ"ל). שנזכה שה' יסיר המגיפה מעלינו ונזכה לחיים גשמיים ורוחניים ויותר מכך שנזכה להעניק חיים ואור לסובבים אותנו. אוהב אתכם! שבת שלום (-:

דבר בעיתו מה טוב - מאורעות התנ"ך בתאריך היומי, על פי ספרו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל. <u>כ״ו חשון: כַ וַיְ</u>הִי לִתְקֻפוֹת הַיָּמִים וַתַּהַר חַנַּה (ותלד בן ותקרא את שמו שמואל כי מיהוה שאלתיו:)

(שמואל-א' א,חצי פסוק כ) (ע"פ שולחן ערוך אורח החיים סימן תק"פ סעיף ב ורש"י כאן) **ַכ״ז תּשוּן:** יד וּבַחֹדֵשׁ הַשֶּׁנִי בְּשִׁבְעַה וְעֶשְׂרִים יוֹם לַחֹדֵשׁ יַבְשַׁה הָאָרֶץ: טו וַיִּדַבֶּר אֱלֹהִים אֶל נֹחַ ָלֵאמֹר: טז צֵא מִן הַתֵּבָה אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ וּבָנֶיךָ וּנְשֵׁי בַנֶיךָ אִתָּךְ: יז כַּל הַחַיָּה אֲשֶׁר אִתְּךָ מִכַּל בַּשַּׂר בַּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָרֶמֶשֹׁ הָרֹמֵשֹּׁ עַל הָאָרֶץ כתיב הוצא הַיְצֵא אִתָּךְ וְשַׁרְצוּ בָאָרֶץ וּפָרוּ וְרָבוּ עַל ָהָאָרֶץ: יח וַיִּצֵא נֹחַ וּבָנַיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי בָנַיו אָתּוֹ: יט כַּל הַחַיָּה כַּל הָרֶמֶשֹׁ וְכַל הָעוֹף כֹּל רוֹמֵשׂ עַל ָהָאַבֶץ לְמִשְׁפָּחֹתֵיהֶם יַצָאוּ מִן הַתֵּבָה: כ וַיָּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוַה וַיָּקַח מִכֹּל הַבְּהֶמָה הַטְּהוֹרָה וּמִכֹּל ָהָעוֹף הַטָּהֹר וַיַּעַל עֹלֹת בַּמִּזְבֵּחַ: כא וַיָּרַח יְהוָה אֶת רֵיחַ הַנִּיחֹחַ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל לִבּוֹ לא אֹסִף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בַּעֲבוּר הָאָדָם כִּי יֵצֶר לֵב הָאָדָם רַע מִנְּעֻרָיו וְלֹא אֹסִף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת ַכָּל חַי כַּאֲשֶׁר עַשִּׂיתִי: כב עד כָּל יְמֵי הָאָרֶץ זֶרַע וְקָצִיר וְקֹר וַחֹם וְקַיִץ וַחֹרֶף וְיוֹם וַלַיְלָה לא יִּשְבֹּתו: ט א וַיְבָרֶך אֱל הִים אֶת נֹחַ וְאֶת בָּנָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ: ב וּמוֹרַאֲכֶם וְחִתְּכֶם יִהְיֶה עַל כְּ חַיַּת הָאָרֶץ וְעַל כָּל עוֹף הַשָּׁמָיִם בְּכֹל אֲשֶׁר תִּרְמֹשׁ הָאֲדָמָה וּבְכָל דְּגִי הַיָּם בְּיֶדְכֶם וִתְּנוּ: ג כָּל רֶמֶשׁ אֲשֶׁר הוּא חַי לְכֶם יָהָיֶה לְאָכָלָה כְּיֶרֶק עֵשֶׂב נָתַתִּי לָכֶם אֶת כֹּל: ד אַך בָּשָּׁר בְּנַפְשׁוֹ דָמוֹ לֹא תֹאכֵלוּ: ה וְאַך אֶת דִּמְכֶם לְנַפְשֹׁ תֵיכֶם אֶדְר מַיַּד כָּל חַיָּה אֶדְרְשֶׁנוּ וּמִיַּד הָאָדָם מִיַּד אִישׁ אָחִיו אֶדְרֹשׁ אֶת נֶפֶשׁ הָאָדָם: ו שֹפֵּך דַּם הָאָדָם בָּאָדָם דָּמוֹ יִשְּׁפֵּך כִּי בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם: ז וְאַתֶּם פָּרוּ וּרָבוּ שִׁרְצוּ בָאָרֶץ וּרָבוּ בָה: ח וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֱל נֹחַ וְאֱל בָּנָיו אָתוּ לֵאמֹר: ט וַאֲ הָנְנִי מֵקִים אֶת בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְאֶת זַרְעֲכֶם אַחֲרֵיכֶם: י וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם בָּעוֹף בַּבְּהֵמָה וּבְכָל חַיַּת הָאָרֶץ אָתְּכֶם מִכּּל יֹצָאֵי הַתֵּבָה לְכֹל חַיַּת הָאָרֶץ: יא וַהֲקמֹתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּכֶם וָלֹא יִכְּרֵת כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמֵּי הַמַּבּוּל וְלֹא יִהְ עוֹד מַבּוּל לְשַׁחֵת הָאָרֶץ: יב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים זֹאת אוֹת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נָפֶשׁ חַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶּ לְדֹרֹת עוֹלָם: יג אֶת קַשְׁתִּי נָתַתִּי בֶּעָנָן וְהָיְתָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאֶרֶץ: יד וְהָיָה בְּעַנְנִי עָנָן עַל הָאָרֶץ וְנִרְאֲתָה הַקֵּשְׁ בֶּעָנָן: טו וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי אֲשֶׁר בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל בָּשָׂר וְלֹא יִהְיֶה עוֹד הַמַּיִם לְמַבּוּל לְשַׁחֵת כָּל טז וָהָיְתָה הַקַשֶּׁת בֶּעָנָן וּרְאִיתִיהָ לִזְכֹּר בְּרִית עוֹלָם בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל בָּשָׂר אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ יז וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵל נֹחַ זֹאת אוֹת הַבְּרִית אֲשֶׁר הַקמֹתִי בֵּינִי וּבֵין כָּל בָּשֶׂר אֲשֶׁר עַל הָאָרֵץ: יח וַיִּהִיוּ בְנֵי נֹחַ הַיֹּצְאִים וְ יט שָׁל שָׁה אֵלֵה בְּנֵי נֹחַ וּמֵאֵלֶה נָפְצָה כָל הָאָרֶץ: הַתֶּבָה שֶׁם וָחָם וַיָּפֵת וָחָם הוּא אֵבִי כִנְעַן:

(פרק ח פסוק יד וסדר עולם פרק ד)

ַבַּרָ בָּלְיָךְ וּמְגְּעָר בָּרְ בִּשְׁבַּעְתִּי מֵעֲבֹר מֵי נֹחַ עוֹד עַל הָאָרֶץ כֵּן ׁנִשְׁבַּעְתִּי מִקְצֹף עָלַיִךְ וּמְגְּעָר בָּךְ:

(כנ"ל)] (כנ"ל) (כנ"ל) (כנ"ל) (כנ"ל) (כנ"ל) (כנ"ל) (כנ"ל)

ענייני הזוהר – מעלת לימוד הזוהר הקדוש מגדולי ישראל.

לשון הזוהר הקדוש מסוגל לנשמה והוא דבר השווה לכל נפש ישראל, קטן וגדול שם הוא, כל אחד לפי הבנתו ושורש נשמתו.

ר' צבי הירש בן יעקב הורוביץ, "הנהגות ישרות", אות ה

עץ החיים - פירוש הסולם על הזוהר, חיי שרה דף קכ"א ע"א.

- א) ויהיו חיי שרה מאה שנה: ר' יוסי פתח ואמר. וישאו את יונה ויטילוהו אל הים ואמר. וישאו את יונה ויטילוהו אל הים ויעמוד הים מזעפו. כאן יש להסתכל. מהו הטעם, שהים הרעיש על יונה ולא הרעיש עליו הארץ דהיינו הנוקבא הנקראת ארץ, כיון שהיה הולך לחוץ לארץ כדי שלא תשרה עליו השכינה, ונמצא שברח מארץ ישראל, שה"ס הנוקבא, א"כ, הים למה נאחז בו כשהלך. ולא הארץ שממנה ברח.
- ב) אלא ודאי מלה וכו': ומשיב, אלא ודאי,

 הדבר במקומו היה. ים, למדנו. שהים

 דומה לרקיע, ורקיע לכסא הכבוד. פירוש. כי

 אומר לעיל (פרשת לך דף ע"ז אות רי"א ולהלאה)
 שז' רקיעים הם, דהיינו חג"ת נה"י דז"א, ורקיע
 עליון למעלה מהם, הנקרא מ"י, שהוא ישסו"ח.
 ורקיע התחתון שלמטה מכולם, שה"ס מלכות
 דו"א, שממנה נבנית הנוקבא, מקבל ב' האותיות
 מ"י מרקיע העליון, שנעשים אצלה אותיות ים.
 וע"ש בהסולם, שפירוש הדברים הוא, אשר
 רקיע העליון שה"ס ישסו"ת הנקרא מ"י, אינו
 משפיע החכמה שבו לשום מדרגה, אלא
 להנוקבא. וע"כ קבלה הנוקבא אותיות מ"י שבו
 ונעשו בה ים. באופן שהשם ים של הנוקכא,
 ונעשו בה ים. באופן שהשם ים של הנוקכא.

וזה אמרו הים, שהוא הנוקבא דומה לרקיע, דהייגו לרקיע התחתון דז"א, כי מרקיע הזה כל בנינה, ורקיע זה דומה לכסא הכבוד דהיינו ישסו"ת, שהם כסא לאו"א עלאין, שע"כ קבל הרקיע התחתון אותיות מ"י שבכסא הכבוד, ונעשה י"ם. ונמצינו למדים בזה ההפרש מהשם ארץ של מהשם ארץ להשם ים. כי השם ארץ של הנוקבא, אינו מיוחד על הארת חכמה שבה, אלא רק על הברכה שבה, בסוד מה דהות יבשה, אתעבידת ארץ למעבד פירין ואיבין (כנ"ל אתעבידת ארץ למעבד פירין ואיבין (כנ"ל בהקומת הזהר דף ק"ס אות ר"ו ע"ש) אבל השם ים של הנוקבא מיוחד רק על הארת חכמה שבה, שמשם נמשך הנבואה.

וז"ש, וכגין כך ימא אחיד ביה ונטיל ליה, ומשום זה הים נאחז בו וקבל אותו לתוכו, בגין דהוה עריק מקמא ימא. משום שהיה בורח מפני הים. דהיינו שהיה בורח מפני הנבואה הנמשכת מהמוחין דנוקבא, שהם בבחינת ים כנ"ל. וע"כ הרעיש עליו הים ולא הארץ,. וכן השליכוהו אל הים, שזה היה כדי להשיבו אל הנבואה שממנה ברח.

אביעה חידות מני קדם

חידון לפרשת "הגורל" (יהושע פרקים טז-יט) מקבילה ל-חיי שרה על פי חיבורו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

> א. באיזו כשון יהושע כבני יוסף אמר שאם דוזוק מקומם שיככו כיער

> > ב. כ'בי יצא הגורכ' ראשונה בין יהודה כ'יוסף קיבכ'ו נוזכ'ה

צ. עיר שובכון קיבכ כנוזכה בבא היכוים נוכד שם יונה

ד. אישה שבט הככו ככשם כבשות וקראות בשם אביתם

ה. עיר שנמצאת בגבול מנשה בצפון הגבול של השבט הזה

ו. איזה כ^ישון בגביא כתוב שהגבוכ^ר ב*ובושי*ך והוכך כבוו וזוכן

פתרונות לגליון הקודם: אלעוור הכהון, בגורל, גד, דרכה רגלך בה, המלוז, וישבע

לתגובות, הקדשות והערות: <u>or.david.way@gmail.com</u> מוקדש להצלחת: עדי בת שושנה נעמי, נאור מאיר באל אסתר ורעייתו, אוריאל בן אלישבע חפצי ורעייתו, ניצן בן אילנה, אריאלה אילת בת אילנה, בתיה בת עופרה,לרפואת חיים דב בן ציפורה, גבריאל בן אלישבע חפצי. לזרע בר קיימא: יפית חיה בת יהודית, חיים חי בן אבלין יהודית. ולרפואת כלל חול עמן ישראל. לע"נ: אליהו בן מרים. לקבלת העלון בדוא"ל נא לשלוח לכתובת: guy.zwerdling@gmail.com

שבת שלום